

KOTICEK GOSPODA DOROPOLJSKEGA

Cenjeni g. Doropoljski!

Večkrat sem se Vam namenil pisati, a vselej sem odlašal. Slednjič sem se odločil.

Hodim v 5. raz. II. odd. Rad hodim v šolo, saj se tukaj učimo mnogo koristnega. Najrajši imam zemljepis, zgodovino in risanje.

Na naši šoli smo tudi ustanovili P. R. K. V našem razredu so mene izvolili za tajnika.

»Zvonček« mi jako ugaja. Tudi druge knjige rad čitam. V šoli dobivamo vsako soboto knjige za čitanje. V našem razredu imamo tudi letošnji »Zvonček« naročen.

Lani smo šli na izlet, in sicer na Bled.

Narisal sem sliko, ki smo jo tudi v šoli risali.

Prosim, ako bi sprejeli moje pisemce s sliko med svoje kotičkarje.

S spoštovanjem Vas pozdravlja

Ivan Fresl,

uč. 5. razr. II. odd. v Št. Jerneju na Dolenjskem.

Odgovor:

Ljubi Ivan!

Tvoje pismo moram priobčiti brez sličice. Narisal si jo s svinčnikom tako nejasno in blede, da bi bil nje posnetek v listu brez pomena, ker bi ga nihče ne videl. Kako se morajo risati in slikati podobe, ki jih nameravamo objaviti v časopisih, to Ti bo povedal ob priliki eden naših sotrudnikov slikarjev.

*

Spoštovani g. Doropoljski!

Prosila bi Vas, če bi ustregli moji želji, namreč ako bi priobčili v »Zvonček« našo igro pod naslovom »Pustni torek«, ki nam jo je sestavil naš šol. upravitelj g. Ribičič. V kratkih besedah Vam opišem vsebino igre, in sicer: Bil je deček, ki se je igral

in razgovarjal z babico. Ko mu je babica velela, naj leže v posteljo, je na to pristal. Začul je godbo in vprašal, kaj naj to pomeni. »Maškare so, maškare,« mu odgovori babica, »le lepo zaspi in pomoli k angelu varuhu, pa se ti bo gotovo kaj sanjalo o njih.« Deček jo sluša. Začel je sanjati, da so babici prebodli srce in ji vzeli zobe. Prestraši se in se zbudi. Ko ga babica potolaži, zopet zaspi. V sanjah je zopet videl plesati dečka Rokoko in deklico, ki sva na sliki, in sicer deklica je Jelka Hladnikova, učenka III. razr., njen kavalir sem pa jaz. Potem je pa videl plesati ciganko in cigana, pirota, zamorčke in medveda.

Pozdrave in poklone Vam pošilja
vdana

Cita Supanova,
učenka IV. razr.

Odgovor:

Ljuba Cita!

Tvoji želji, da bi priobčil »Zvonček« igro »Pustni torek«, bo mogoče ugoditi šele v

prihodnjem letniku, ako mi gosp. Ribičič pošlje igro. Za sedaj bo, upam, Tebi in javnosti ustrezno s tem, da objavljam Tvoje pismo s sličico, ki kaže obe plesoči maškari. »Rokoko« se imenujeta po obleki, ki ju nosita, ki je bila svoj čas v navadi, danes je pa samo še za — pust. Drugi časi — druge navade!

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Dovoljujem si pridružiti se Vašemu cenj. koticčku. Najbolj mi ugajajo v »Zvončku« »Deklice iz preteklosti«. — Dragi gospod Doropoljski, kako bi me veselo prešinilo, enako druge koticčkarje, ko bi nekega dne zagledali med pisemce samega našega gospoda Doropoljskega. (Namreč Vašo sliko.)

Z odličnim spoštovanjem!

Vera Korunova,
Vič-Glince.

Odgovor:

Ljuba Vera!

Spravljaj me v zadrego s svojo radovednostjo. Vendar mi moraš oprostiti, ako ne nameravam ugoditi Tvoji želji. Samega sebe ne maram postavljati v koticček, saj je dovolj, da imam vedno jaz — zadnjo besedo. Čemu slika, saj zadostuje, da me poznaš po mislih!

*

Spoštovani g. Doropoljski!

Dovolite, da Vam pišem tudi jaz nekoliko besed. Sem že star naročnik »Zvončka«. Nekaj križank sem že rešil, toda črkovnica v št. 5. mi dela velike preglavice. Oprostite, ako Vam napišem nekoliko iz svojega življenja. Rojen sem v Divači, preselil sem se s svojimi starši leta 1918. v Trst. Kako mi je ugajalo naše sinje Jadransko morje! Toda ob prihodu našega sovražnika Italijana v Trst sem odšel v Jugoslavijo in bivam sedaj v Celju. Moja iskrena želja je, da se še povrnem v Trst — v naše kraje, kjer bomo gospodarji na lastni svoji zemlji!

Zdravo!

Vdani

Dušan Kavšek.

Odgovor:

Dragi Dušan!

Gospodarji na lastni svoji zemlji! To so moške besede iz navdušenega, rodoljubnega srca! Daj Bog, da se kmalu uresničijo! A besede same ne zadoščajo! Treba nam trdnih, zvestih značajev, ki ljubijo svojo domovino nad vse in so pripravljeni zanjo vse žrtvovati. Brez žrtev ni zmage!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Naročnica »Zvončka« sem že četrto leto. Jako mi ugaja. Toda nisem se še drznila

Vam pisati. Čitala pa sem Vaše prijazne odgovore in zaželela sem se uvrstiti med koticčkarje.

V šoli me najbolj veseli risanje, prihodnjič Vam, ako dovolite, pošljem kako sličico. Tudi ročno delo, računstvo, srbohrvaščina, fizika itd. me veselijo.

Cenjeni gospod, prosim, priobčite moje pisemce v svojem koticčku.

Z odličnim spoštovanjem

Mara Kranjčeva,

učenka VI. b razreda osnovne šole na Vrhniki.

Odgovor:

Ljuba Mara!

Ročno delo je posebno važno za deklice. Z njim si koristijo pri obleki in perilu, z lepimi izdelki si krase domačijo, imajo stalno in prijetno zabavo, da jim ni treba nikoli tožiti o dolgočasju. Kjer se dekliske roke marljivo gibljejo, tam ne poznajo lenobe in nje slabih posledic. Lenoba — vseh grdob grdoba! Pridne roké pa so več vredne nego zlate goré!

*

KOTIČKOV ZABAVNIK.

Mladi risar.

Priobčil V. Jordan.

*

Rešitev računske naloge v 7. št.

6	1	8
7	5	3
2	9	4

Dobili smo več rešilcev, ki jih pa v koticčkovem zabavniku ne priobčujemo, kar smo že večkrat povedali, kakor se zdi — gluhih ušesom!